

FOTOGRAFIA

El 'Déu' Pomés sempre havia volgut portar bastó

Foto Colectania acull un homenatge al fotògraf

Crònica



TONI VALL
BARCELONA

“Els de la meva generació li dèiem el Déu”. M’ho explica el gran fotògraf Antoni Bernad poc abans de començar l’homenatge a Leopoldo Pomés organitzat per la Fundació Foto Colectania. “Tenia molt bon gust, i estar amb la Karin encara va fer que en tingués més”, explica Bernad. La Karin és Karin Leiz, la gran col·laboradora de Pomés, la mare dels seus fills, la seva millor confident. Evidentment, no s’ha perdut l’homenatge i també escolta les intervencions d’Eduardo Mendoza, Manolo Laguillo i Xavier Mas de Xaxàs, els encarregats de glossar la figura del decisiu fotògraf i publicista, que va abandonar aquest món el mes passat.

“Era acollidor, entranyable i divertit”. Així resumeix Mendoza la personalitat d’algú amb qui va treballar de ben a prop sent el comissari de l’exposició que la Virreina va dedicar a Pomés: “Era fàcil treballar amb ell sempre que tinguessis clar què volia i què no volia. Es mostrava receptiu i obedient i tenia una cosa claríssima: tot el que deia la Karin anava a missa”. L’escriptor destaca també que, igual que Pla, Dalí i Ferran Adrià, era un artista i un home amb un gran sentit pràctic; la creativitat i la qualitat mai li feien perdre de vista el client: “Combinava les facetes d’empresari i d’artista amb una facilitat quasi de tobogan”.

El fotògraf Manolo Laguillo compara Pomés amb Robert Frank, també desaparegut fa poc, i assenyalava

Personalitat
“Era acollidor, entranyable i divertit”, diu Eduardo Mendoza sobre Pomés

Inquietud
“Era un artista polifacètic, volia ser gran abans d’hora”, explica Xavier Mas de Xaxàs

una virtut recurrent en els bons fotògrafs, la capacitat d’arribar joves a aquest art i enlairar-se molt aviat, fer-se un nom amb rapidesa: “Ell sempre deia que les fotos, per ser bones, no havien de consumir-se en la seva pròpia anècdota. El que tenen a dins ens ha de portar sempre al que hi ha a fora”. I posa tres exemples de l’extensa obra de Pomés. Una foto al metro, amb el rostre de tres monges més expressiu impossible. Una altra al carrer, amb una àvia i les seves tres netes caminant. I la tercera, a la Rambla, amb la loteria Valdés, una rellotgeria, pòsters de pel·lícules i al mig del passeig la Karin, aturada i pensativa.

“Era un artista polifacètic, volia ser gran abans d’hora i cremava etapes de manera accelerada –diu el periodista Xavier Mas de Xaxàs–. Era molt rar que en una foto seva no hi hagués persones. La seva tècnica era senzilla: fixava la mirada sense buscar res en concret però trobant sempre moltes coses. Era un poeta que, com la gran majoria dels poetes, es va haver de buscar la vida d’altres maneres”. Podia ser poeta fent una truita, escalivant una albergínia al foc o explicant-te com era de diferent beure aigua amb una copa de cristall o amb un got de plàstic.

L’actor Gabino Diego, a qui Pomés va dirigir en un dels anuncis de Freixenet, recorda també el que li va ensenyar sobre fotografia: “Volia que la foto no s’acabés mai, que la seva història continués sempre”. I el que li va dir el dia que se’l va trobar amb un bastó que l’ajudava a caminar: “Sempre he volgut portar bastó. Ara per fi puc!” —



Manolo Laguillo, Xavier Mas de Xaxàs i Eduardo Mendoza a l’homenatge d’anir a Leopoldo Pomés a la Fundació Foto Colectania. CRISTINA CALDERER